

Χαμένες προσδοκίες

Μια γενιά σαραντάρηδων βλέπει τα όνειρά της να τσακίζονται. Ενας κόσμος που σπεύδει να διαλαλήσει τη φθορά του, χωρίς να μπορεί να βρει το βαθύτερο ρίγος του. Δ. Κολλιάνου, «Η αρρώστια των βουνών».

Αμοιβαία καχυποψία και έλλειψη εμπιστοσύνης, πολλαπλές και συνεχείς διαψεύσεις, ανεκπλήρωτοι ή τσαλαπατημένοι έρωτες, φιλοδοξίες που μένουν μετέωρες στα μισά του δρόμου και σχέσεις αδιόρατα δηλητηριασμένες: αυτή είναι η ατμόσφαιρα εντός της οποίας κινούνται τα πρόσωπα της Δήμητρας Κολλιάνου στο καινούριο πεζογραφικό της βιβλίο, που τιτλοφορείται «Η αρρώστια των βουνών» (από τις εκδόσεις Πατάκη) και αποτελείται από τέσσερις πυκνογραμμένες νουβέλες.

Με τόπους δράσης την Αγγλία και την Ινδία, η Κολλιάνου συνθέτει έναν τετράπτυχο θρήνη για τις χαμένες προσδοκίες της γενιάς της, που βρίσκεται λίγο πριν ή λίγο μετά τα σαράντα.

Πώς ακριβώς, όμως, έχασε το παιχνίδι αυτή η γενιά;

Αντρες και γυναίκες στην «Αρρώστια των βουνών» έχουν ευθύς εξαρχής λυμένα τα οικονομικά τους προβλήματα (πλην ελαχίστων εξαιρέσεων) και, επιπλέον, είναι ενταγμένοι σε προνομιακούς κοινωνικούς ρόλους: διδάσκουν στο πανεπιστήμιο, καταγίνονται με την επιστημονική έρευνα και είναι συγγραφείς ή μανιώδεις ταξιδιώτες.

Κάτι, όμως, μέσα σ' αυτό το κλουβί της άνεσης και της ευμάρειας στράβωσε από πολύ νωρίς και οδήγησε σ' έναν αθεράπευτο κλονισμό, σ' ένα εσωτερικό ράγισμα που έχει χαραχτεί χωρίς επιστροφή στη στάση και τη συμπεριφορά όλων, με αποτέλεσμα τα πάντα να μοιάζουν στα μάτια τους θαμπά, μικρά και λίγα: ένα άχρηστο και άνευ νοήματος στοίχημα.

Αρσενικά που δεν βρίσκουν την παραμικρή ικανοποίηση στην καριέρα τους («Νούφαρο»), θηλυκά που βιώνουν την εγκυμοσύνη τους ως υπαρξιακό δράμα («Λώρος»), ζευγάρια που απέκλιναν κάποια στιγμή στον δεσμό τους και δεν θα συναντηθούν ποτέ ξανά στην ίδια γραμμή («Η θλίψη είναι σουηδική») και επαγγελματίες που θα τσακίσουν για το τίποτε το κύρος τους («Η αρρώστια των βουνών») μπλέκουν, είτε το θέλουν είτε όχι, σ' ένα διάτρητο

ερωτικό δίχτυ, πνίγοντας τα αισθήματά τους, αλλά και αδειάζοντας πέρα για πέρα τη σεξουαλικότητά τους.

Η Κολλιάνου βγάζει ζωηρά το κλίμα φθοράς και διασπάθισης της γενιάς της κι αποφεύγει σοφά να επικαλεστεί μια συνεκτική αιτιολογία για την ατυχία και την εγκατάλειψη που βιώνουν οι πρωταγωνιστές της (η λογοτεχνία θέτει ερωτήματα, δεν επινοεί απαντήσεις), αλλά οι ήρωές της ακολουθούν έναν μονοκόμματο και μονότονο δρόμο, που επαναλαμβάνει από νουβέλα σε νουβέλα τον ψυχισμό και τις καταστάσεις τους και λέει κάθε φορά την ίδια ιστορία διαφορετικά ονοματισμένη.

Ακόμη, όμως, κι αν κάτι τέτοιο δεν είναι αβλεψία ή αδυναμία, κι αποτελεί μέρος της συγγραφικής της τεχνικής, η Κολλιάνου δεν καταφέρνει, εντέλει, να κάνει την υπέρβαση (όπως στο προ διετίας μυθιστόρημά της «Θερμοκρασία δωματίου») και να δώσει στον μουντό της κόσμο ένα βαθύτερο (και, πρωτίστως, πιο ανησυχητικό) ρίγος.

